

297

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

Svatý František z Assisi

ŘÍJEN 2017

Drazí farníci.

Právě v uplynulém měsíci září jsme oslavili výročí posvěcení farního kostela sv. Prokopa slavnostní mší sv. v neděli 24. 9., kterou sloužil P. ThLic. Stanislav Příbýl ThD., CSsR, generální sekretář České biskupské konference. V červenci jsme slavili výročí posvěcení filiálního kostela sv. Rocha a v tomto měsíci budeme v neděli 8. 10. slavit výročí posvěcení dalšího filiálního kostela sv. Anny. Výročí těchto posvěcení nám připomínají, že náš Bůh není vzdálený, není abstraktní, není neznámý, ale zjevil se nám v konkrétní osobě Ježíše Krista a pře-

bývá s námi v podivuhodné svátosti Eucharistie stejně tak, jako s těmi, kteří žili v jeho době. My ho nevidíme lidskýma očima a přímo neslyšíme našima ušima, ale přesto můžeme zcela jistě a zřetelně vnímat jeho přítomnost a blízkost. Kostel jako konkrétní místo přebývání Boha na zemi mezi lidmi má proto jedinečné a nezastupitelné místo v životě lidské společnosti. Naši předkové to nejen věděli, ale přímo v to věřili, a proto vyšperkovali tato místa nádhernými uměleckými díly, které jsou opravdovými skvosty, které ale neslouží k oslavě jejich zhotovitelů, ale pouze a jedinečně k oslavě Boží. Mnohé nádherné detaily ať již uvnitř anebo zvnějšku kostela nejsou mnohdy vidět, a proto je není možné ani obdivovat, a přesto si na nich dali naši předkové záležet.

Dějiny nám též připomínají, že se často stavěly kostely za velkých obětí a sebezáporů našich předků, kteří neměli zdaleka takový standard jako máme my, a přesto byli ochotni přispět i ze svého skromného majetku na stavbu Božího domu. Pamatuji si, jak jsem během svých studií v Mnichově četl historii farního kostela, ve kterém jsem vypomáhal a který byl během války při náletech skoro totálně zničen jako mnoho dalších kostelů. Biskup původně nechtěl tento kostel vůbec obnovit, ale místní kněz ho přemluvil, aby mu tuto možnost dal, že on se o to postará. V té historii je řečeno, že se lidé skládali po 1 marce, a nakonec se jim podařilo celý kostel znovu obnovit. Pouhá jedna marka mně připomněla podobnoství o ženě, která dala do chrámové pokladny Jeruzalémského chrámu pouze několik malých mincí a Pán Ježíš ji označil za tu, která dala nejvíce. To vše by mělo být pro nás poučením, jak si máme cenit toho, že máme kostel a zároveň si položit otázku, jak a nakolik si toho opravdově cením? Nemyslím pouhou materiální stránku, i když ta je též určitou známkou, ale především duchovní, která ukazuje na touhu po setkání s tím, který je a má být alfou a omegou mého života. Jak se snažím navštěvovat našeho Pána ve svatostánku, i když přímo třeba nemohu na mši sv. Vzpomenou si na něho, když jedu kolem kostela anebo zahlédnu v dálce kostelní špičku s křížem? Jak se soustředím na liturgii a připravuji na přijímání svátosti? Je to vše již formalita a rutina anebo to opravdu odráží moji hlubokou víru? Jdu do kostela jen když musím, anebo proto že se toužím setkat s tím, který je podstatou mého života? Když se před dvěma roky konaly v Praze Dny víry, bylo s tím spojeno nesmírné množství aktivit a nabídek nejrůznějšího druhu s cílem oslovit naše spoluobčany a snažit se jim přiblížit otázku víry a existence Boží. Na konci se konalo vyhodnocení, které pro mě bylo překvapující, ale na druhé straně též velice uklidňující. Ukázalo se totiž, že největší zájem byl o tichou modlitbu, která se převážně konala v kostelích. Nebyly to teologické přednášky a diskuze, atraktivní workshopy anebo prohlídky míst, které nejsou normálně přístupné. Ne, byla to tichá modlitba. Proč mě to uklidnilo? Dokazuje to totiž, že člověk hledá nadpřirozenou dimenzi svého života na místě, kde podvědomě tuší, aniž by věděl, že zde přebývá někdo, kdo může mít na jeho život vliv, kdo mu může pomoci a mnohdy ukázat směr, jak jít dál. Setkání s Bohem v tichu při modlitbě anebo adoraci má zcela zásadní a jedinečné místo v našem životě z víry. První, zásadní a jedinečné poslání kostela je, aby se člověk mohl setkat s Bohem. Není to místo pro společenské události, ale pro oslavu Boží. Vše je k tomu v kostele nasměrováno a přizpůsobeno. Respektujeme tento duchovní rozměr našich kostelů chovejme se v nich s opravdovou úctou a bázní, které odrážejí naši víru v toho, který zde přebývá. I to je velmi důležitý apoštolský rozměr pro ty, kteří přijdou do kostela pouze jako turisté, ale naše jednání jim bude pomoci uvědomit si, že zde není pouze krásná architektura a umělecké předměty, ale ještě Někdo mnohem důležitější, který je více než všechna tato pouze materiální krása.

Všem vám žehná

Vít Uher

ŘÍJEN 2017			
1	ne	26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
2	po	sv. andělů strážných	památka
3	út	26. týden v mezidobí	
4	st	sv. Františka z Assisi	památka
5	čt	26. týden v mezidobí	
6	pá	sv. Bruna	první pátek
7	so	Panny Marie Růžencové	
8	ne	27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ, v žižkovské farnosti: výročí posvěcení kostela sv. Anny	
9	po	sv. Dionýsia a druhů, sv. Jana Leonardi	
10	út	27. týden v mezidobí	
11	st	sv. Jana XXIII.	
12	čt	sv. Radima	
13	pá	27. týden v mezidobí	
14	so	sv. Kalista I.	
15	ne	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
16	po	sv. Hedviky, sv. Markéty Mar. Alacoque	
17	út	sv. Ignáce Antiochejského	památka
18	st	sv. Evangelisty Lukáše	svátek
19	čt	sv. Jana Breuf a sv. Izáka Jogues, sv. Pavla od Kříže	
20	pá	28. týden v mezidobí	
21	so	bl. Karla Rakouského	
22	ne	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
23	po	sv. Jana Kapistrána	
24	út	sv. Antonína Marie Klareta	
25	st	29. týden v mezidobí	
26	čt	29. týden v mezidobí	
27	pá	29. týden v mezidobí	
28	so	sv. Apoštolů Šimona a Judy	svátek
29	ne	30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
30	po	30. týden v mezidobí	
31	út	sv. Wolfganga	

modlitba sv. růžence v říjnu

vždy 30 min. před mší svatou

**hovory o víře pro katechumeny
a hledající – pozor změna !!!**pondělí – 2., 9., 16., 23. a 30. 10. 2017
od 19.00 h farní centrum**sbírka na splátku úvěru**neděle 1. 10. 2017
všechny kostely**setkání malá liturgika – každé pondělí**

pondělí 2. 10. 2017 v 18.45 h farní kancelář

**malá dogmatická teologie – každou
středu**

středa 4. 10. 2017 v 19.00 h farní centrum

výstav Eucharistiečtvrtek 5. 10. mše sv. 18.00 h
v kostele sv. Prokopaa následně tichá eucharistická adorace do 20.00 h
úterý 31. 10. od 17.30 v kostele sv. Anny**posvěcení kostela sv. Anny (1911)**

neděle 8. 10. mše sv. v 8.00 h

úklid kostelů

sobota 14. 10. 2017 – 8.00 h všechny kostely

setkání ministrantů

neděle 15. 10. v 17.00 h farní centrum

sbírka na misie

neděle 22. 10. 2017 všechny kostely

Milí farníci,

před odjezdem do Říma jsem absolvoval ještě výlet na Broumovsko se svými otci biskupy a seminaristy z pražské arcidiecéze. Krásný to kraj, i když poznačen bolestivou minulostí odsunu německých obyvatel. Seznámili jsme se s místním panem děkanem Martinem Lanžim. Ten nás provázel po téměř celé Broumovské kotlině, po které jsou rozestety kostely, o které pečuje. Pastorační náročná, ale z otce Martina vyzařovalo velké odhodlání, velký elán, dobrota a zamilovanost do kraje, ve kterém působí. Byl nám proto velkým povzbuzením. Také jsme navštívili polské Vamběřice a krásný Křešov, bývalé polské cisterciácké opatství. Také jsme měli možnost posedět, promluvit a zazpívat si s našimi představenými při skleničce dobrého moravského vína. Po tomto výletu jsem směřoval do jižních Čech, kde jsem měl sraz se svými spolužáky z olomouckého konviktu. Bydleli jsme v Cizkrajově a navštívili jsme krásné městečko Slavonice. Poté jsem trávil ještě jeden týden v Praze. Před odjezdem jsem také navštívil své rodiče a sourozence na Slovensku. Nechyběla ještě túra do Belanských Tater. Když čtete tyto řádky, jsem už v plném studijním nasazení. Během zimního semestru absolvuji morální teologii, biblistiku, teologickou antropologii, církevní dějiny a další. Když je volněji a mám čas, velmi rád chodím k moři. Plavání je mé hobby a není nad podvečerní procházku u moře při západu slunce. Během těchto chvil se často modlím. Vlna za vlnou se střídá, jakoby očišťovaly pobřeží, jako očišťuje Bůh duši svým milosrdenstvím. Nový začátek, nová stopa v písku, nové šance, nové výzvy k větší odevzdanosti. Děkuji vám za hezký čas v Praze a na vaší cestě životem na vás budu pamatovat v modlitbě, o kterou také moc prosím. Se srdečným pozdravem

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Jana XXIII.

MATER ET MAGISTRA 1961

Matkou a Učitelkou všech národů je katolická Církev. Je ustavena Kristem, aby všechny dovedla k plnosti vyššího života a spásy. Tuto církev, která je sloupem a oporou pravdy, pověřil její zakladatel dvojnásobným úkolem: má mu darovat syny a dcery; učit je a vést. Přitom se Církev má s mateřskou péčí ujímat života jednotlivců i celých národů. Velikost a vznešenost tohoto života měla vždy v úctě, bděla nad ním a ochraňovala ho.

Křesťanství spojuje zemi s nebem, protože chápe člověka v jeho celistvosti, jako tělo a duši, rozum a vůli. Povznáší jeho mysl od proměnných skutečností tohoto pozemského života do oblastí života věčného, kde jednou dosáhne nepomíjející blaženosti a pokoje.

Jakkoli je posláním Církve především přivádět duše ke svatosti, přesto se stará i o každodenní potřeby lidí. Stará se též o blahobyt a prospěch lidí v nejrůznějších kulturních oblastech. Tím Církev uskutečňuje pověření Ježíše Krista – On má na mysli především věčnou spásu člověka, když říká: Já jsem cesta, pravda a život a Já jsem světlo světa. Když však při pohledu na hladovějící zástupy s pohnutím volá: Je mi líto zástupu, ukazuje tím, že mu záleží i na pozemských potřebách lidu. Tuto svou péči dokázal božský Spasitel, když vícekrát zázračně rozmnožil chléb, aby utišil hlad zástupů.

Tímto chlebem daným za pokrm tělu zároveň naznačil onen nebeský pokrm duší, který chtěl lidstvu darovat. Je proto pochopitelné, že Církev, navazující na Kristovo učení a plnící příkaz Kristův již po dva tisíce let udržuje tento plamen lásky živý. Činí to jak svou naukou, tak i nesčetnými příklady svého konání. Tato láska harmonicky spojuje příkaz vzájemně se milovat a jeho naplnění. Zahrnuje v sobě i dvojitý úkol Církve – dávat: dar sociální nauky a dar sociální činnosti.

Hořká bolest nám svírá srdce při pohledu na smutný jev, že v mnoha zemích a v celých světadílech je bezpočtu dělníků vyplácena mzda, která nutí je i jejich rodiny k životu nedůstojnému člověka. Částečnou příčinou tohoto jevu je okolnost, že v těchto zemích byla průmyslová výroba teprve nedávno zavedena nebo dosud dostatečně nepokročila.

V některých z těchto zemí však je krajní nouze většiny obyvatelstva v křiklavém protikladu k neúměrnému bohatství a přepychu malé hrstky boháčů; v jiných zemích jsou zase lidé nuceni k nadměrným obětem a odříkáním aby bylo v krátké době rozmnoženo národní bohatství v míře, která není dosažitelná bez porušení spravedlnosti a lidskosti. V jiných státech se zase vyplývá velká část národohospodářského výnosu na zvětšení špatně chápané národní prestiže nebo se vydávají obrovské částky peněz na zbrojení.

Naše doba je postížena těžkými omyly a trpí velkými nepořádky. Avšak právě v této době se otvírají aktivním křesťanům nesmírné možnosti apoštolského působení, které nás opravňují k velkým nadějím.

Mgr. Ivan Landa, PhD. (40) je filosof. Působí v Oddělení pro studium moderní české filosofie Filosofického ústavu Akademie věd ČR. Věnuje se především německému idealismu a filosofii náboženství. S rodinou žije na Žižkově.

Jaká jména moderních českých filosofů jsou známá i v zahraničí a proč?

To, co se označuje jako moderní česká filosofie, pokrývá období dvou století. Je proto namístě očekávání, že filosofů, kteří získali ohlas v zahraničí, je více než dost. Záleží ale na tom, koho zařadíme mezi české filosofy a filosofky. Podle čeho to stanovit? Územně, tedy podle místa narození či působení, národnostně, jazykově, kulturně? – K tomu připočtíme další svízele. Není snadné vymezit hranice mezi filosofií a literární esejistikou. Proto se někdy namísto o „filosofii“ mluví obecněji o „myšlení“. – A teď k Tvoji otázce. Mám svoje oblíbené autory. Jedním z nich je Bernard Bolzano. Pocházel z katolické smíšené, italsko-německé rodiny, a psal německy. V posledních letech se doceňuje dříve neprávem opomíjené dílo na poli logiky. Dalším je Emanuel Rádl, vzděláním biolog, s vášní pro filosofii. Významné jsou jeho Dějiny biologických teorií, které napsal německy. Rádl se rovněž věnoval experimentálnímu výzkumu tzv. fototropismu u rostlin a živočichů (tj. schopnosti orientovat se v prostoru podle světelného podráždění). V Útěše z filosofie, kterou napsal těsně před smrtí, chápe tropismy jako na přírodní předobraz lidského jednání řízeného normami.

Oslovují Vás také křesťanští filosofové?

Jmenoval bych dva: protestanta Ladislava Hejdánka a katolíka Stanislava Sousedíka. Vážím si jich po lidské i profesní stránce. Oba mi imponují svojí umanutostí a takovou – řekl bych – skoro až buldočí povahou. Vzdor nepřizní osudu neztratili nic ze svého zápalu pro filosofii. A nesházela jim ani myšlenková kreativita.

Za pár dnů budete křtít knihu s názvem Proměny marxisticko-křesťanského dialogu v Československu, na které jste se podílel s kolektivem autorů. O co jde?

Jedná se o kolektivní počín. Vlastně je to pokus zmapovat dosud málo známý a probádaný terén. Zaměřili jsme se na hlavní postavy dialogu šedesátých let s přesahem do let sedmdesátých, na platformy dialogu – a v neposlední řadě na ústřední témata. Knižka kromě toho obsahuje zajímavé materiály: výňatky ze zápisů J. Němce, z archivu L. Hejdánka nebo V. Gardavského.

Co iniciovalo věnovat se tomuto tématu?

Odpovím autobiograficky. Křesťanství a náboženství mě vždycky zajímalo. Pocházím sice ze silně ateistické rodiny. Nicméně vzpomínám si, že v osmdesátých letech, kdy jsem vyrůstal, jsme o křesťanských svátcích chodili do kostela. Začali jsme bohoslužbou u evangeliků, následně jsme přešli k husitům, potom jsme pokračovali na mši ke katolíkům – a vrcholem byla bohoslužba u pravoslavných. I přes rok, když jsme o nedělích chodili po staré Praze, jsme v pozdním odpolední skončili někde v kostele, kde většinou bylo liduprázdno a majestátně tam zněly varhany...

Byly to silné okamžiky. Samozřejmě se mi v hlavě honila spousta otázek – dodnes na ně nemám odpověď. Každopádně: od té doby jsem hodně tolerantní, pokud jde o náboženské vyznání nebo křesťanskou konfesi.

Až na gymnáziu jsem začal pořádně a soustavně číst knížky a vyjasňovat si svoje myšlenky. Moje četba byla intenzivní i extenzivní – rozhodně ale hodně neuspořádaná. Fascinovali mě hlavně francouzští materialisté. Díky knížce R. Garaudyho jsem se seznámil s Marxem. V té knížce se psalo, že k Marxovi vede cesta přes „ohnivý potok“ – tak jsem objevil Feuerbacha a „přebrodil“ se přes něj k Marxovi. Ujasňoval jsem si, co to znamená být ateistou. Parafrázuji-li si slova Anselma z Canterbury: byla to nevíra hledající nahlédnutí.

Může mít dialog přesah i v dnešní době?

Může se zdát, že vzájemný dialog se vyčerpal. Marxismus se pomalu vytratil z intelektuální scény. A křesťané se angažují jinde. Vedou dialog s židy a muslimy. A to je dobře. Vždyť evropská kultura a totožnost je těsně spjata nejen s křesťanstvím, ale i s židovstvím a islámem. Ale podle mě se dialog mezi marxisty a křesťany nevyčerpal. Nastolil množství otázek (Jak číst Bibli? Co může její četba přinést ateistovi?

– apod.), které nebyly vyčerpány. Jestliže z tehdejšího dialogu zbyly alespoň otázky, které nás však stále ještě mohou přimět k zamyšlení a dovést nás k novým otázkám, pak se domnívám, že se dialog rozhodně nevyčerpal.

Doporučíte našim čtenářům knihu, která Vás oslovila?

Vítězslav Gardavský: Bůh není zcela mrtev.

-im-

Vítězslav Gardavský: Bůh není zcela mrtev. Úvaha o křesťanském teismu a marxistickém ateismu. Esej v první části objasňuje historické dědictví křesťanství a jeho význam pro ateisty, v druhé zpřístupňuje zorný úhel, z něhož křesťanství, zvláště katolicismus, nazírá sebe samo, své objektivní postavení ve světě i své možnosti. Třetí část uvažuje o marxistickém ateismu a o základech pojetí člověka, světa, dějin.

Sbírka na diakonii

Milí a vážení farníci, nastává podzimní období, a tak tedy ... **zase ta sbírka ?!** .. Máme opět k dispozici prostor bývalého skladu Diakonie Broumov, ve dvoře Prokopovy ulice 216/4, na Žižkově. Mnozí zde už byli a těšíme se na ně, stejně jako na nové příchozí. Třeba by někteří mohli i vypomoci při vybírání darovaných věcí? To ponecháme zcela na vás všech. Dobrovolníci se mohou ozvat na mobil 736 242 333 – Janovská.

Budeme zase vybírat oblečení všeho druhu, je možné darovat i deky, polštáře, spacáky a jiné teplé věci, nádobí i v jednotlivých kusech, drobné funkční elektrospotřebiče, jako např. žehličky, rychlovarné konvice. Nemůžeme přijímat větší elektro nebo PC, podle zákona o ekologické likvidaci. Také není prostor pro příjem sportovního vybavení. Ale můžete přinést i funkční hračky, protože sbírka není určena jen pro starší členy společnosti, ale je určena i pro docela malé děti, kterým by se jistě líbila nějaká nová hračka.

Těšíme se na vás o víkendu **10. a 11. listopadu 2017**, v pátek od 13 do 18 hodin, v sobotu od 10 do 16 hodin.

Za farní charitu Libuše Janovská, za Diakonii Broumov **Marta Pešková**.

Letošní farní jarmark se vydařil

Letošní farní jarmark se navzdory nepřízní počasí (bylo chladno, ale naštěstí během mše sv. přestalo pršet) vydařil. Chladné a deštivé počasí způsobilo nižší účast, také už začínají rádit podzimní nemoci, přesto se našli ochotní dobrovolníci, kteří přinesli a nabízelí zde pečivo, výrobky z levandule, zavařeniny, ovocné špičky, perníkové chaloupky, kávu, slivovici, ozdobné dýně, malované hrníčky,

látkové zástěry a hračky a samozřejmě nechyběl stánek Poledního ateliéru s jejich výrobky. Farní charita tak získala 7 589 Kč na své projekty sociální pomoci. Vám všem, našim ochotným prodejčům i štědrým nakupujícím, patří můj upřímný dík a přání ať vás Pán Bůh zahrne svým požehnáním.

Václava Hilbertová

Chud'ásek Boží

Sv. František z Assisi

Jeho původní jméno bylo Jan, otec však, jako obchodník s látkami, často pobýval ve Francii, a tak učil i své dva syny francouzskému jazyku. Když Jan pak doma v Itálii mluvil francouzsky, říkalo se mu Francisko – Francesco (František).

V mládí si František naplno užíval života, bujaré oslavy mu mnohdy vyčítal i jeho vlastní otec. Zúčastnil se i bojů mezi Perugií a Assisi (měšťané a šlechta), byl zajat a na propuštění čekal celý rok. Ve vězení vážně onemocněl, boj s nemocí ho přiměl více se zajímat o smysl života.

V modlitbách prosil Boha, aby mu ukázal, jakou jít cestou. Prvním velkým krokem bylo překonání sebe sama – začal sloužit malomocným, na tento krok vzpomínal i v pozdějším věku.

Jednou, když se modlil u rozbořeného kostelíku sv. Damiána, uslyšel hlas Pána Ježíše: „Františku, jdi a obnov můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá.“ František se hned pustil do práce a kostel opravil. Protože na něj však použil otcových peněz, pošval ho proti sobě ještě více než jen svým podivným chováním. Svého otce se poté veřejně zřekl, když s prohlášením, že už jen nebeského Otce, svlékl na náměstí své šaty a odešel z města.

Postupně pochopil, že Kristus myslí spíše než kostel, aby obnovoval církev (italsky chiesa = kostel, církev) a to příkloněním se k absolutní chudobě.

Oslovila ho slova evangelia o vyslání učedníků a odchází, aby hlásal o Boží lásce všem lidem.

Přidávají se k němu další a když už jich společně putuje dvanáct, sepíše František pravidla v duchu evangelijních rad a putují k papeži do Říma, aby je schválil jako nový mnišský řád. Ten tak nakonec v roce 1209 učinil. O tři roky později zakládá společně se sv. Klárou ženskou větev kláštera – klariska a vzniká i tzv. třetí řád sdružující lidi, žijící ve světě podle evangelijních rad.

František projevuje velkou lásku k Eucharistii, k církvi i jejím představitelům, která se projevuje absolutní poslušností.

Jeho velkou touhou bylo připodobnit se Kristu i ve smrti, toužil zemřít mučednickou smrtí. Vypravil se na východ a pronikl až k sultánovi v Egyptě, který byl Františkem přímo uchvácen, že ho ani nemučil ani nepopravil, ale propustil ho zpět domů.

Kristus jeho touhu po utrpení vyslyšel po svém a 14. 9. 1224 mu udělil stigmata.

Poslední rok života už byl vážně nemocný a téměř slepý. I přesto oslovoval svým životem mnohé lidi. Zemřel 3. 10. 1226.

Během svého života začal také slavit vánoční liturgii při živých jesličkách, tradice živého Betléma se dochovala dodnes.

František z Assisi (1182–1226)

Svatořečen 16. 7. 1228

Památko 4. října

Zdroj: catholica.cz, frantiskanstvi.cz, kapucini.cz

-db-

Fatimská zjevení 1917

Pokračování z minulého čísla

Třináctý květen 1917

... Když se s Hycaintou, Františkem a jinými přítomnými domodlili růženec, spatřili opět odraz blížícího se světla a pak se objevila nad dubem Panna Maria.

„Přeji si, abyste sem přišli příští měsíc trináctého, abyste se modlili každý den růženec a naučili se číst. Potom vám řeknu, co chci.“ Lucie prosila o uzdravení nemocného a Panna Maria jí to přislíbila. „Jestliže se obrátí, uzdraví se v tomto roce.“ Dále jí řekla, že „Františka a Hycaintu si vezme brzo do nebe, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali, a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k němu Neposkvrněnému srdci.“ Ujistila ji ještě „Neztrácej odvahy. Nikdy tě neopustím, mé neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.“ Při posledních slovech otevřela ruce a zalila je znovu odrazem oné nesmírné záře. Před pravou dlaní Panny Marie bylo srdce ovinuté trním, které jako by je probodávalo. Pochopili, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino zraňované lidskými hříchy lidskými hříchy a že si přeje odčinění těchto vin. To měli na mysli, když řekli, že jim Panna Maria zjevila tajemství.

Třináctý červen 1917

Když se s Hycaintou, Františkem a jinými přítomnými domodlili růženec, spatřili opět odraz blížícího se světla a pak se objevila nad dubem Panna Maria, právě tak jako v květnu. „Přeji si, abyste sem přišli příští měsíc trináctého, abyste se modlili každý den růženec a naučili se číst. Potom vám řeknu, co chci.“ Lucie prosila o uzdravení nemocného a Panna Maria jí přislíbila „Jestliže se obrátí, uzdraví se v tomto roce.“ Dále jí řekla, že „Františka, a Hycaintu si vezme brzo do nebe, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali, a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému srdci.“ Ujistila ji ještě „Neztrácej odvahy. Nikdy tě neopustím, mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.“ Při posledních slovech otevřela ruce a zalila je znovu odrazem oné ne-

smírné záře. Před pravou dlaní Panny Marie bylo srdce ovinuté trním, jež jako by je probodávalo. Pochopili, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino zraňované lidskými hříchy a že si přeje odčinění těchto vin. To měli na mysli, když řekli, že jim Panna Maria zjevila tajemství.

Třináctý červenec 1917

Krátce potom, co přišli na Cova di Iria k dubu, a když se modlili s početným zástupem růženec, spatřili odraz obvyklé záře a vzápětí nato Pannu Marii nad dubem. „Přeji si, abyste sem přišli opět trináctého dne příštího měsíce; abyste se dále každý den modlili růženec k Panně Marii, Královně posvátného růžence, abyste tak vyprosili světu mír a konec války, neboť jen ona vám bude moci pomoci.“ Lucie jí tehdy řekla „Chtěla bych vás poprosit, abyste nám řekla, kdo jste; a abyste udělala zázrak, který budou moci všichni vidět, aby uvěřili.“ Panna Maria pokračovala „Přicházejte sem dále každý měsíc. V říjnu vám řeknu, kdo jsem, co si přeji a udělám zázrak, který budou moci všichni vidět, aby uvěřili. Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště, když přednášíte nějakou oběť: „Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Mariinu.“ Při posled-

ních slovech otevřela znovu ruce. Zdálo se, že záře proniká zemí, a viděli jakoby ohnivé moře. V tom ohni byli d'áblové a duše v lidské podobě. Vznášely se v tom požáru zmitány plameny, které z nich šlehalo spolu s mraky kouře. D'áblové se vyznačovali hrůznými a šerednými podobami odporných, neznámých zvířat. Panna Maria jim ještě řekla: „Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka se chýlí ke konci. Jestliže však nepřestanou Boha urážet, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka, hladem, pronásledováním církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci. Jestliže lidé mé přání splní, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže bude Rusko šířit své bludy po světě a vyvolá války a pronásledování církve. Dobří budou mučení a Svatý otec bude muset mnoho trpět, různé národy budou zničeny. Ale nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce. Svatý otec mi zasvětil Rusko, to se obrátí a světu bude dopřán na nějakou dobu mír. Portugalsko si zachová víru atd. Toto neříkejte nikomu. Františkovi to však můžete říct.“ Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: „Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které to nejvíce potřebují.“

Třináctý srpen 1917

Když s Františkem a jeho bratrem Janem hnali ovce na místo zvané Valinhos, měli pocit, že se blíží a obestírá je něco nadpřirozeného. Poslali ještě pro Hyacintu. Hned jak přišla, spatřili Pannu Marii nad dubem. „Chci, abyste přišli třináctého na Cova da Iria a abyste se dále denně modlili růženec. Poslední měsíc pak udělám zázrak, aby všichni uvěřili.“ „Co máme udělat s penězi, které lidé na Cova da Iria nechávají?“ „Dejte udělat dvě nosítka. Jedno poneseš ty s Hyacintou a s dvěma bíle oděnými děvčaty, druhé František s třemi chlapci. Peníze budou sloužit pro slavnost Panny Marie Růžencové. Za ostatní peníze ať se postaví kaple. Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“

Třináctého září

Když se přiblížila hodina zjevení, museli se s Hyacintou a Františkem protlačit zástupem lidí, stěží je nechávali projít. Nebylo tam lidských ohledů. Mnoho lidí před nimi padalo na kolena a prosili je, aby předložili Panně Marii jejich záležitosti. Jiní volali zdaleka: „Pro lásku Boží, poproste Pannu Marii o uzdravení mého chromého syna.“ Jiný volal „Ať uzdraví mé slepé dítě.“ „Ať se mi vrátí manžel, syn z války.“ „Ať obrátí jednoho hříšníka.“ „Ať mě uzdraví z tuberkózy.“ Dostali se konečně do Cova da Iria k dubu a začali se s lidmi modlit růženec. Krátce spatřili odraz světla a Pannu Marii v koruně dubu: „Modlete se dále růženec, abyste vyprosili konec války. V říjnu přijde i Kristus Pán, Sedmibolestná Panna Maria a Panna Maria Karmelská, svatý Josef s Ježíškem, aby požehnali světu. Bůh je s vašími obětmi spokojen, ale nechce, abyste spali s provazem ovázaným kolem těla. Noste jej jenom ve dne. Ano, některé uzdravím, některé ne. V říjnu udělám zázrak, aby všichni uvěřili.“ Začala se vznášet a zmizela jako obvykle.

Třináctý říjen 1917

Lidé přišli v zástupech. Lilo jako z konve. Ani bláto na cestách nebránilo lidem, aby si pokorně a prosebně klekali. Když přišli na Cova da Iria k dubu, Lucie z vnitřního vnučnutí vybídla lidi, aby si zavřeli deštníky a modlili se společně růženec. Krátce nato spatřili odraz světla a pak Pannu Marii nad dubem: „Chci ti říci, aby zde postavili k mé počtě kapli; jsem Panna Maria, Královna růžence. Modlete se nadále denně růženec. Válka se chýlí ke konci a vojáci se brzy vrátí domů.“ Když Panna Maria zmizela v nedohledné dále oblohy, spatřili vedle slunce svatého Josefa s Ježíškem a Pannou Marií bíle oděnou s blankytně modrým pláštěm. Zdálo se, jakoby svatý Josef s Ježíškem žehnali světu znamením kříže. Když pak na to zjevení zmizelo spatřila Lucie Krista Pána a Pannu Marii, měla dojem, že je to Panna Maria Bolestná. Zdálo se, že Kristus Pán žehná světu podobně jako svatý Josef. Toto zjevení zmizelo a uviděla opět Pannu Marii, podobnou Panně Marii Karmelské.

Převzato z knihy Fatima naše naděje

177. HONORIUS III.

(1216 – † 1227)

Vlastní jméno nebo rod:	Cencio Savelli
Původ:	Itálie
Datum narození:	cca 1150
Místo narození:	Řím, Itálie
Datum zvolení:	18. 7. 1216 (66 let)
Datum úmrtí:	18. 3. 1227 (77 let)
Místo úmrtí:	Řím, Itálie
Místo pohřbu:	Řím, basilika P. M. Sněžné
Pontifikát:	10 roků, 8 měsíců

Honorius III. byl papežem od 18. července 1216 až do své smrti roku 1227. Hlavním cílem Honoria III. bylo zorganizovat křížovou výpravu, která byla naplánována na lateránském koncilu. To se mu však nepodařilo kvůli neochotě římského císaře a německého krále Fridricha II. Štaufa.

Cencio Savelli působil nejdříve jako kanovník v kostele Santa Maria Maggiore. Během pontifikátů Klementa III. a Celestina III. byl camerlengem. V této funkci sepsal dílo Liber Censuum, které je soupisem přispěvatelů, povinných platit římské kurii (hrady, kláštery, špitály, vesnice apod.).

Během svého pontifikátu se potýkal s velmocenskými ambicemi Fridricha II. Štaufa, který neustále odkládal slíbenou křížovou výpravu. Již roku 1215 dal Fridrich II. slib, že výpravu uskuteční. Šlo mu hlavně o získání Sicílie. Roku 1220 si dokonce na Honoriu III. vymohl korunovaci na císaře Svaté říše římské. Honorius III. dlouho Fridrichovi toleroval neustálé odklady, ale nakonec císař papeži slíbil, že pokud do roku 1225 výpravu nezahájí, může být od něj exkomunikován. K tomu ale nedošlo, protože Honorius III. zemřel ještě před vypršením termínu, proto byla výprava (s menším zpožděním) uskutečněna až za papeže Řehoře IX.

Honorius III. také oficiálně schválil Řád bratří kazatelů a definitivně potvrdil františkánský řád (ten se prvního papežského schválení dočkal již od Honoriova předchůdce Innocence III. Dal také vyzdobit mozaikami apsidu chrámu sv. Pavla v Římě, kteroužto skutečnost o více jak 700 let připomněl papež Pavel VI. slovy: My sami se vidíme převtělení do role svého předchůdce Honoria III., jak ho modlíciho se ke Kristu zachycuje překrásná mozaika v apsidě baziliky sv. Pavla za hradbami. Klečí pokorně na zemi a líbá nohy Krista, jenž se tyčí královsky jako učitel nad shromážděným lidem a žehná mu. Zemřel 18. března 1227 a pochován byl v římském chrámu Panny Marie Větší.

Honorius III. také zasáhl do dění v Českém království, když se zastal pražského biskupa Ondřeje, který měl spory s Přemyslem Otakarem I. Tyto spory vyústily v Ondřejevo vyhlášení interdiktu nad pražskou diecézí, které Honorius III. schválil.

Jeho hlavním cílem byla mravní reformace Církve více mírnými a laskavými než mocenskými prostředky.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedie

V tomto čísle naposledy se vrátíme do areálu vyšehradské pevnosti. Podíváme se do drobného kostela, vlastně jen kaple kruhového půdorysu, která je známá jako

rotunda sv. Martina.

Co se týče datování této stavby, odborníci nejsou zdaleka jednotní. Objevily se snahy datovat ji již do závěru 10. století, převažují však datace do éry Vratislava II, nebo do první či dokonce druhé půle 12. století. Nejstarší písemná zmínka pochází však až z roku 1396, kdy kaple byla majetkem vyšehradských choralistů. Těm patřila dlouhodobě. I po dobytí Vyšehradu husity plnila rotunda dále svůj účel. V roce 1523 vyhořela, byla ovšem zřejmě záhy opravena bez výraznějšího dopadu na její vzhled. Dočasně sloužila jako obecní vězení. Za třicetileté války byla kaple proměněna na skladiště střelného prachu pro vyšehradskou pevnost, později byla ovšem její sakrální funkce obnovena, v barokním období došlo k dílčím úpravám. V roce 1784 došlo k její sekularizaci výnosem Josefa II., následně sloužila eráru jako skladiště a výrobná nábojů.

V roce 1841 rotundě vážně hrozilo zboření kvůli budování nové trasy tábořské silnice, nejstarší stojící vyšehradská památka byla ale zachráněna především zásluhou hraběte Karla Chotka, který byl v té době nejvyšším purkrabím království českého. Ještě po polovině 19. století sloužila někdejší kaple jako obydlí pražské chudiny. V apsidě po nějakou dobu fungovala kuchyně, klenbou byl proražen otvor pro vedení komína... Naštěstí v roce 1875 byla rotunda odkoupena vyšehradskou kapitulou a následně postupně obnovována v nerománském stylu.

Rotundy představují v rámci kostelních staveb dosti svébytný stavební typ, o kterém si na tomto místě můžeme uvést několik základních informací. Zatímco v jednom z předchozích čísel představená rotunda svatovítská byla stavbou dosti komplikovanou, vyšehradská rotunda sv. Martina je naopak dosti typickým příkladem české rotundy. Ta se skládá z válcové lodi a podkovovité apsidy. Geometrie apsid bývá ovšem poměrně různorodá, stejně jako podoba jejich napojení k lodi a rozměry jednotlivých částí stavby. Je tak možné konstatovat, že žádné dvě rotundy nebyly zcela shodné. Apsida svatomartinské rotundy se svým půdorysem blíží půlelipse, k lodi je připojena ústupkem. Loď je korunována válcovou lucernou. Zdivo lodi a apsidy je provázané, tvořené drobnými opukovými kvádríčky. Až do počátku 20. století bylo ovšem zdivo skryté pod omítkou. Přesné stáří rotundy tedy neznáme, je také možné, že v počátečním období nesla jiné, než svatomartinské zasvěcení. Rotunda je na základě své stavební podoby považována za nejstarší ze stojících pražských rotund, které si postupně přiblížíme v příštích číslech.

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
 - 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
 - 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
 - 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – (P. Vít Uher) místnost A
 - 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
 - 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.cz
Milada-Provinska@seznam.cz;
barbara.katerina@gamil.com

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejvyšší Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektořka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrazí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nevhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P. Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 30. 9. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 690 911,88 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (září 2017):	15 317 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat